

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **S. M. S A.**, zastoupený JUDr. Tomášem Mikulíkem Hamele, Ph.D., advokátem se sídlem Pod Štandlem 2218, Frýdek-Místek, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2016, č. j. CPR-10404-2/ČJ-2016-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2016, č. j. 19 A 11/2016 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a kasační stížnost

[1] Žalovaná v záhlaví popsáním rozhodnutím zamítla žalobcovu odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 29. 3. 2016, č. j. KRPT-67983-18/ČJ-2016-070022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění (s dobou třiceti dnů k vycestování z území České republiky) a stanovena doba pěti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 23. 6. 2016, č. j. 19 A 11/2016 – 17, který Nejvyšší správní soud k žalobcově kasační stížnosti rozsudkem ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 Azs 186/2016 – 26, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud pochybil, neboť žalobce nepoučil a nevyzval podle § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Krajský soud o žalobě opětovně rozhodl v záhlaví popsaným rozsudkem a žalobu zamítl. Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení tohoto rozsudku krajského soudu. Namítá, že prostřednictvím svého zástupce výslovně požádal, aby byl přítomen jednání u krajského soudu. Jednání se nemohl zúčastnit, neboť mu to nedovoloval jeho zdravotní stav. Omluvu soudu řádně zaslal a očekával, že bez jeho přítomnosti jednání neproběhne. Stěžovatel se chtěl k celé věci vyjádřit, jakmile mu to dovolí zdravotní stav, ve svém rodném jazyce a za přítomnosti tlumočníka.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[3] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, přičemž neshledal důvody, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Ačkoli jde o opakovanou kasační stížnost, je s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná, neboť v ní stěžovatel uplatňuje důvody, které nemohl uplatnit v předcházející kasační stížnosti.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Podle § 49 odst. 1 s. ř. s. k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů. Dle odst. 3 citovaného ustanovení neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50. Podle § 50 s. ř. s. platí, že „[z] důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou“.

[6] Stěžovatel jako jediný důvod své kasační stížnosti uvedl skutečnost, že krajský soud ve věci rozhodl, aniž by odročil jednání, ačkoliv se stěžovatel z tohoto jednání omluvil, neboť se jej nemohl pro svou nemoc (zánět dásní) zúčastnit. V tomto spatřuje vadu soudního řízení, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Předmětem sporu je tedy otázka, zda krajský soud měl jednání pro omluvenou nepřítomnost stěžovatele odročit, nebo zda byly dány podmínky pro pokračování jednání ve stěžovatelově nepřítomnosti.

[7] Otázkou tedy je, zda popsaným postupem soudu nebylo dotčeno právo účastníka řízení, v tomto případě stěžovatele, aby jednání bylo vedeno zásadně v jeho přítomnosti a s možností činit procesní návrhy a vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Toto právo lze považovat za součást práva na spravedlivý proces a na soudní ochranu, která jsou zakotvena v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 90 a čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky a čl. 36 a 38 odst. 2 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[8] Toto právo nebylo stěžovateli v daném případě postupem krajského soudu upřeno. Krajský soud totiž v souladu s odmítavým stanoviskem stěžovatele k možnosti soudu rozhodnout bez jednání takové jednání k projednání žaloby nařídil. Stěžovatel si, ačkoliv k tomu nebyl povinen, zvolil pro řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí jako svého zástupce advokáta, který byl k nařízenému jednání předvolán, tohoto jednání se zúčastnil a činil v rámci něj jménem stěžovatele procesní úkony. Za této situace nemožnost osobní účasti stěžovatele na nařízeném jednání, byť byla způsobena jeho nemocí, sama o sobě nepředstavuje důležitý důvod pro odročení jednání ve smyslu věty první § 50 s. ř. s. Práva stěžovatele v tomto řízení byla dostatečně hájena zvoleným zástupcem účastným na nařízeném jednání (srov. rozsudky

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Azs 101/2004 – 56, či ze dne 14. 3. 2007, č. j. 3 Azs 240/2006 – 130). Nadto stěžovatel v kasační stížnosti ani neuvádí, jaká konkrétní vyjádření či námitky nemohl při nařízeném jednání vznést, případně jaké skutečnosti nemohl stěžovatel sdělit soudu prostřednictvím svého zástupce, ale toliko osobně.

[9] Vzhledem k tomu, že krajský soud při posouzení předpokladů pro možnost pokračovat v nařízeném jednání postupoval v souladu s § 50 s. ř. s., neboť neshledal k odročení jednání důležité důvody, nelze tento jeho postup považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl vzhledem ke shora uvedenému k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaná sice ve věci úspěch měla, podle obsahu spisu jí však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu